

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ЗАКЛИКАЄ ВСІХ ВІДДІЛОВИХ УРЯДНИКІВ: ПРЕДСІДНИКІВ, СЕКРЕТАРІВ, КАСИРІВ ТА КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕГАТІВ ВЗЯТИ АКТИВНУ УЧАСТЬ В ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНІЙ КАМПАНІЇ. ЗА АКТИВНУ УЧАСТЬ І УСПІХИ В ЦІЙ КАМПАНІЇ ПЕРЕДБАЧЕНІ НАДЗВИЧАЙНІ НАГОРОДИ І ВОНА БУДЕ РІШАЛЬНА ДЛЯ ВИБОРУ КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕГАТІВ І ДЛЯ УЧАСТИ У КОНВЕНЦІЇ В ТРАВНІ 1982 РОКУ.

„72-ий Відділ...”

(Продовження зі стор. 2)

Молоденька Надя брала участь у численних речиталах і концертах. Маючи десять років, Надя виступала у радіопрограмі для особливо талановитих дітей. У тому ж самому році вона брала участь, як фіналістка, у концертному конкурсі, а два роки пізніше вона здобула перше місце у цьому конкурсі, загравши Моцарта А дур концерто з Мандаттанською шкільною симфонічною оркестрою. У 1980 році Надя виграла нагороду Ліги Учнів та виступала у Камі Голл у Нью-Йорку.

Марія М. Мандзій-Волянська, ліричне сопрано, є членкою і солісткою ансамблю „Промінь”, активною пластункою і з дитинства ученицею балету Роми Прийм-Богачевської. Вона почала студію співу у 1975 році у Марі Бергбіхлер. У 1978-1979 роках Марія Мирослава перебувала у Парижі, де навчалася в Еколь Нормаль де Мюзік у професора Поль Дерені. Повернувшись до Америки вона брала участь у численних вокальних семінарах під керівництвом Рассепа

Оберліна і виступала у численних концертах в Гантер Коледжі. У червні 1981 року М. Волянська отримала ступінь бакалавра з музики і іноземних мов у Гантер Коледжі і також отримала почесну нагороду Ладдо. Сьогодні Марія продовжує студію співу під керівництвом Дебери Ізенберг Сурді.

Музичні Матіне сповняють ще одну — чи не найважливішу роль: вони дають змогу українській талановитій молоді виступати перед добірною публікою, яка не зв'язана з їхніми школами і яка їх дуже часто особисто й не знає яку вони мусять здобувати своїм талантом, своє добре підбранею програмою і своїм особистим чаром. Тому то й Матіне належать до ще однієї форми вишколу молоді людини-артиста.

Сімдесят другий Відділ США сподівається, що громадянство підтримає цю ініціативу, заохотивши нашу молоді брати участь у концертах у нашій громаді, а членам Відділу трудитися влаштуванням того роду імпрез.

Шостий семінар хорових диригентів у Едмонтоні

В дні від 8-го до 23-го серпня цього року відбувся в Едмонтоні успішний Шостий семінар хорових диригентів. Це третій з черги семінар, організований Українським Музичним Товариством Альберти (перші три були організовані Провінційною Радою КУК Онтаріо).

На семінар прибули зацікавлені учасники з різних країн Канади й Америки: з Британської Колумбії — Бирнаві; з Альберти — Калгарі; з Мондери, Спрус Гров; Едмонтону, Саскачевану — Ріджайні; Манітоби — Сван Рівер; Дарфину — Вествіну; Онтаріо — Торонто; Бірлінгтон; Бімсілу; Оттави; із Спрінг Велі, і Чикаго, ЗСА.

Вік курсантів був від 16 до 60 років життя, що свідчить про зацікавлення й охоту молоді знайомитися з українською хоровою музикою і вивчати її, як рівнож вказує на те, що старші досвідчені диригенти теж виявляють охоту поглибити своє музичне знання і вивчити новий репертуар, тим способом підвищуючи мистецький рівень своїх хорових ансамблів.

На головного викладача й організатора програми навчання запрошено маестра Володимира Колесника з Торонто, йому на допомогу стали з Едмонтону Сергій Яременко, Голова Українського Музичного Товариства Альберти, і Марія Дитиняк.

Програма навчання цього року включала такі предмети: культура мови у співі та дикція — головна тема; хорознавство; хоровий Довідник; робота диригента з дитячим хором; індивідуальні та групові лекції практичного диригування; семінарський хор (робота з хором по вивченню та засвоєнню творів), — всі ці лекції вів маестро В. Колесник; Українська церковна музика — Сергій Яременко; українська хоровая музика, сольфеджіо та теорія музики — Марія Дитиняк.

За час семінару вивчено і засвоєно 11 хорових творів композиторів Д. Бортнянського, М. Лисенка, М. Леонтовича, М. Гайворонського,

Б. Лятошинського, Є. Козака, Г. Майбороди і А. Коломийця.

Крім цих творів курсанти мали нагоду доповнити свій репертуар різними хоровими творами, про які було говорено під час предметів української церковної музики.

У п'ятницю, 21-го серпня, в залі УНО відбувся Вечір диригентів — концерт, на якому учасники семінару диригували вищезгадані твори. Заповнена зала щедро нагороджувала виконавців і з захопленням слухала виконання різних нових творів, як теж з цікавістю спостерігала особисто-відмінне диригування кожного диригента. Слід згадати теж дві акомпаньаторки — Ірину Тарнавську і Ненсі Міліанс, які багато додали до успіху семінару.

Цього року семінарний хор побиравши до 55 осіб, а це завдяки жертвенності поодиноких хористів з різних едмонтонських хорів (хор при церкві св. Василя, хор при церкві св. Івана, хор „Верховина”, хор „Дніпро”), які брали участь у кожному з семінарних проб, що збагатили семінарний хор, дало нагоду хористам підвищити рівень вокального співу.

До успіху семінару у великій мірі причинилися фінансова допомога від провінційного уряду Альберти, Фондації ім. Т. Шевченка, Товариства Взаємної Помочі, українського банку „Герітедж”, едмонтонської філії УНО, за що Українське Музичне Товариство Альберти склало їм ширшу подяку.

Завдяки успішній трьох попередніх семінарів хорових диригентів, Товариство вирішило, який семінар включити як постійний проєкт у план своєї праці. Наступний семінар відбудеться від 14-го до 28-го серпня 1982-го року в приміщенні Інституту св. Івана. Про ближчі інформації слід звертатися на адресу: Ukrainian Choral Conductors Seminar, 11239-94 St. Edmontan, Alta, Canada, T5G 1H1.

Марія Дитиняк

П'ятиріччя смерті св. п. д-ра Грановського

Д-р Олександр Грановський під час одного із численних виступів

У січні 1813 року Радивілівським шляхом втік із України, що під царем, до України, що під шаером, один з перших дисидентів, 25-річний юнак Олександр Неприцький-Грановський. Чому втік, якщо більшість, які прибували до Львова з Великої України, їхали легально? Чому ступити, який юні роки провів над рікою Іква, який ходив біля могил найближчої козацької битви під Берестечком на Волині, не міг спокійно студіювати в Кременіці і Києві?

Втік він і нелегально перекрив кордон Австрії, бо був небезпечним мазепинцем, що погоджувався із думками Миколи Міхновського та думав про деколонізацію Росії.

26-го березня він на заклик Статуту Свободи в порті Гобокен став на американську землю в Нью-Йорку. Прожив в Америці 63 роки, здобув освіту в університетах Колорадо і Вісконсині і як ентомолог і патолог-рослинник боровся зі шкідниками сільськогосподарства. Він здобув собі поважне місце в світовій науці, став міжнародним фахівцем агротехніки і на з'їздах цих семінарах з його думкою рахувалися науковці та політики.

Д-р Грановський завдяки своїй праці став одним із провідних діячів українського політичного і суспільного життя і мав час навіть на видання кількох збірок віршів та політичних брошур. У 1944 році він видав брошуру „Ukraine-Battleground for Freedom”.

Грановський належав до категорії людей, які борються і перемагають навіть тоді, коли інші готові капітулювати. В обороні організації Державного Відродження України і Українського Націоналістичного Руху під час останньої війни Грановський, як стверджують документи ФБІ, що їх тепер декласифіковано, писав в листах: „Не тероризуйте моїх людей”, бо ОДВУ не є такою агентурою, дайте їм можливість нормальних умов для праці, інакше ви — ФБІ та Сі-Ай-Ей, — не є патріотами Америки і прийдє час, коли вас і вашу діяльність будуть розглядати... Він мав відвагу писати це в той час, коли Америка за президентом Рузвельтом і Москва зі Сталіним перекривали „медові місця”. Грановський не притих навіть, коли була небезпека, що він втратить посаду професора університету Мінесоти, коли йому закидали, що він „затрує душі молоді”.

Хоч політично приналежний до Республіканської партії, він умів жити з демократами. Сенатор Гамфрі, демократ з Мінесоти, а згодом — віцепрезидент ЗСА, сказав, що Грановський — це найкращий українець Америки. Грановський вмів співжити зі своїми політичними супротивниками, не вмів ображати людей чи організацій. Краса і правда перемаже кривду і неправду у світі, писав він в одній з своїх поезій. Відносно українських внутрішніх неперозу-

мін він писав: „Коли глибоко глянути на пройденій шлях, то встает грізна сильветка змарнованих літ на погляджування, всяких дрібних непорозумінь, особистих примх, несправжніх претензій, часом несправданих інтриг та безліч таких маленьких майже дитячих справ. Але вони забрали час, сили, псували кров, і все це відбило можливість більш корисної праці для такої важливої ідеї, як визволення свого народу до волі й повновартісного життя у своїй власній національній державі”.

Грановський був не лише головою великої націоналістичної організації ОДВУ, він був поетом, громадським діячем, мислителем, а при тому — професором. Він був вождем революційного націоналізму, але трагедія покоління Грановського була в тому, що національна революція захопила сили українства на тому історичному етапі, коли вони ще не були належно підготовані до боротьби і перемоги.

Чи настала зміна? Чи прийшла зміна варті, варті кращої, яка не допустила б до того, щоб, як писав Шевченко, Україна одного дня не прокинулася окраденою. Грановський — поет вживав: „Шукайте Бога на землі, знайдіть його поміж живими, шукайте Господа в собі...”. Він вірив, що наші сміливі юнаки поновлять міт старих походів.

Грановський знав, що документация наших визвольних змагань, нашої праці, навіть дрібної органічної, потрібна. Тому вже як професор-смерть подбав, що при університеті Мінесоти створено найбільший центр такої документації на цьому континенті. Університет перевів каталог документів: дві українські ділянки — Мировик і Каркоць — працювали у тому центрі. Українські вчені, докторанти і взагалі люди, спатнені історичної правди, відвідують це джерело науки. Я пригадую собі добре, як проф. Грановський приходив на Конвенції УНСОУ і просив фінансової допомоги, бо університет повинен знати, що українці теж хочуть фінансувати якийсь проєкт. Не мав успіху, але Грановський не зражувався, не гнівався, а збирав документи доби для майбутніх істориків. В цьому велика його заслуга.

П'ять років проминуло від смерті цього великого українця, який відійшов у вічність у листопаді 1976 року. У листопаді й народився він, того самого четвертого, що й помер. Поетеса Ганна Черинь з приводу його смерті віршувала:

Журливі листопад — і незаступна втрата,
Поета нашого надхненного нема...
Ми друга втратили,
Дорадника і брата,
І серце людом сковав
в нещасті.

Степан Куропас

Євгенія Онуферко — приклад українській громаді

Євгенія і св. п. інж. Богдан Онуферки

Вже як наші списки жертв воєнних були майже готові до друку, прийшла несподівано до Фондації дуже цінна пожертва у формі тестаменту, про яку ми хочемо розповісти українській громаді в діаспорі.

„Бути добрим прикладом українській громаді — це не легке діло. Треба дійсно зробити щось незвичайного. Дати 5,10 чи навіть 100 доларів на якусь народну шль може навіть найбідніший, якщо має зрозуміння національних потреб і доброї волі до зробити, бо й такі дрібні суми важко пожертвувати деяким, навіть багатшим людям”. Правда, (Закінчення на стор. 4)

Ще добре розуміла (вперше для Фондації її завдання) Євгенія Онуферко з Філадельфії, яка записала половину свого маєтку на Фондацію УВУ.

Який це маєток? Це єдина хата, на яку Євгенія Онуферко зі своїм чоловіком Богданом (помер 10 літ тому) важко працювали в Америці, щоб сплатити і мати свій власний незалежний житловий будинок.

У ШІСТНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ нашого Дорогого БАТЬКА

бл. п.
Д-ра СТЕПАНА ВИТВИЦЬКОГО
Президента Української Народної Республіки
складаємо пожертви:

100.00 дол. — на Українське Патріархальне Світове Об'єднання
100.00 дол. — на Дім Української Культури у Бавнд Брук
100.00 дол. — на Віслюковий Історичний Музей УВАН у Канаді
д-р Ігор і Дарія ВИТВИЦЬКІ

ПОДЯКА

3 Волі Всевишнього, від 14-го вересня 1981 року відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО

бл. п.

МИХАЙЛО ҐУДЗОВАТИЙ

Похорон відбудеться 17-го вересня 1981 року з церкви св. Михайла, Йонкерс, Н. Я., похований на цвинтарі св. Духа в Гамптонбургу, Н. Я.

Цією дорогою висловлюємо нашу подяку: о. Крипошанові Федорчукові, о. Осадзі з церкви св. Михайла в Йонкерсі, о. Я. Шустові з Бріджпорту, Конн., за їх поборжні відправи за упокій душі Покійного, в похоронному заведенні, в церкві і на цвинтарі.

Щира подяка Хорові і диригентів д-рові О. Соханові за відспівання Панахиди в похоронному заведенні.

Сердечно дякуємо Кур'яному пл. сен. А. Копистанському та Членам Кур'я УПС ім. Григора Орлика, до котрого Покійний належав, які приймали з дальших і ближчих місцевостей, щоб відправити Покійного на Вічну Ватру.

Щиро дякуємо Станичному пл. сен. Я. Моцюкові та Пластунам Станиці Йонкерс, що прийшли з прапорами та заспівали востаннє „Ніч вже йде”.

Дуже дякуємо за зворушливі прощальні слова Голові КПС пл. сен. Е. Гойдиш, пл. сен. С. Мороз, голові Станичної Ради в Йонкерсі, пл. сен. М. Сичинській за грудку землі привезеної з України.

Ми прямо не знаходимо слів, щоб висказати нашу найсердечнішу подяку Родині, Землякам, Приятелям, Знайомим, що прибули з близьких і далеких.

Ми невимовно вдячні Усім, за їхні щедри пожертви: на Служби Божі, на будову церкви св. Михайла в Йонкерсі, за квіти, на пластовий журнал „Юнак” і грошові пожертви.

Нехай Господь винагородить всіх Вас своїми ласками за Ваші добрі серця.

У смутку:

дружина — ЯРОСЛАВА
доньки — АНДРІЯНА І ОКСАНА

У ТРЕТЮ, БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ відходу у ВІЧНІСТЬ мого Найдорожчого, Незабутнього ЧОЛОВІКА

бл. п.

Д-ра МИРОСЛАВА МИХАЙЛА НАВРОЦЬКОГО

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в суботу, 7-го листопада 1981 року

в церкві Царя Христа у Філадельфії, год. 8-ма рано; у храмі Жиролицької Богородиці і св. Сєргія і Вахха та в соборі Святої Софії в Римі.

Промолити за душі Покійного

дружина — РОМАНА

BAKER LIBRARY
Harvard Business School

ВИСТАВКА МОДЕРНИХ КАРТИН

Т. ВИРСТИ

МИСТЕЦЬ з ПАРИЖА
відбудеться

від 13-го до 23-го листопада 1981 року
від понеділка до п'ятниці, від год. 11 рано до год. 10-01 веч.,
суботи і неділі, від год. 11 рано до год. 5-01 по пол.

ВІДКРИТТЯ — КОКТЕЙЛ
п'ятниця, 13-го листопада, від год. 4-6 по пол.
в Kresge Hall — The Grille Room, Cambridge, Mass.

НОВА ВАРТІСНА ПОЯВА НА НАШОМУ КНИЖКОВОМУ РИНКУ

ЛЮБОВ КОЛЕНСЬКА

ДЗЕРКАЛА

У книжці 16 новел: „Дзеркала”, „Каміля”, „Розмова з канделябром”, „Переміна”, „Поет”, „Немає повороту”, „Мій сусід”, „У телефонній будці”, „Джмеліний спів”, „Етюд про любов”, „Божий чоловік”, „Дженні, вернися”, „Вже не ти”, „Віддали сина”, „Голубинь за нами” і „Загибель птахів”.

„Дзеркала” — повість читається з цікавістю і її можна вважати вартісним надбанням нашої літератури.

В. Чапленко

В-во „Свобода”
Ціна: \$12.00. Пересилка \$1.00
Мешканці стейту Нью Джерсі зобов'язує 5% стейтвого податку

Книжку можна набути: (Просимо виповнити, відіати і разом з належністю переслати)

“SVOBODA” BOOK STORE
30 Montgomery Street • Jersey City, N. J. 07302

Прощу переслати примірник книжки: Любов Колєнська „ДЗЕРКАЛА” на адресу: (писати по англійськи):

Ім'я і прізвище _____

Адреса: _____

Чек (моні ордер) на \$ _____ залучую.

Дата _____ Підпис _____

Неділя, 8-го листопада 1981 р.

Під патронатом
Українського Конгресового Комітету Америки
Відділ Рочестер, Н. Я.

відбудеться

КОНЦЕРТ
Українського Чоловічого Хору
„ПРОМЕТЕЙ”
Філадельфія, Па.

Михайло Дябога, диригент Ірена Пелех, піаністка

Зала: Eastridge High School Auditorium
2350 Ridge Rd. East, ROCHESTER, N.Y.

Початок о годині 4-й по пол.

Вступ: \$5.00 для дорослих, \$3.00 для студентів і емеритів

КОНЦЕРТ ПРИСВЯЧЕНИЙ
ЛИСТОПАДОВОМУ ЧИНУ

Неділя, 8-го листопада 1981 р.

ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ОЧСУ
Відділ в Ньюарку-Ірвінгтоні
владштує

в неділю, 8 листопада 1981 р., о год. 4-й по пол.
в залі УНДОМУ в Ірвінгтоні, Н. Дж.

ВЕЧІР ПІСНІ
Українських Січових
Стрільців

В ПРОГРАМІ БЕРУТЬ УЧАСТЬ:

Хор школи св. Івана Хрестителя під проводом учительки п-ні Ани Гут, при фортепіані Ульяна Лебедєва, учениця 6-ї класи, Мірлі і Рома Худько — учениці УМІ, Валія Капін, Іванна Кононіа — акторки української сцени, Степан Магмет — гуморист, ансамбль бандуристів „Гомін”, мистецький керівник Володимир Юркович, Володимир і Віктор Роговські — стрілецькі пісні, фортепіанний супровід п. Марія Павловська.

Дохід з імпрези призначений на Український Народний Дім в Ірвінгтоні.

